

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Sa/50/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1022200815
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Malichová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1022200815.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Blankou Malichovou, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, št. príslušnosť S. islamská republika, bez dokladu totožnosti, zastúpený: Centrom právnej pomoci, kancelária Bratislava, Račianska 1523/71, 810 05 Bratislava proti žalovanému: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nitra, Rázusova 7, 949 01 Nitra o správnej žalobe žalobcu vo veci zaistenia zo dňa 15.06.2022, podanej proti rozhodnutiu žalovaného č.p. PPZ-HCP-BA11-8-029/2022-AV zo dňa 11. mája 2022, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalobcovi n e p r i z n á v a právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Včas podanou žalobou zo dňa 15.06.2022, procesne podriadenou ust. § 226 ods. 1, 2 SSP, doručenou dňa 20.06.2022 (§ 71 ods. 2 SSP) Krajskému súdu v Bratislave, ako súdu vecne a miestne príslušnému na konanie, sa postupom podľa ust. § 221 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“), žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného č.p. PPZ-HCP-BA11-8-029/2022-AV zo dňa 11.05.2022 a jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Svoje sťažnostné dôvody právne založil na porušení ust. § 32 ods. 1, § 46 a § 47 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), ust. § 88 ods. 4 písm. b/ zák.č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej aj „ZoPC“) a rozhodnutiu vytkol absenciu náležitého odôvodnenia spočívajúceho v spoľahlivo zistenom skutkovom stave.

2. S odkazom na ust. § 88 ods. 4 ZoPC namietol stanovenú dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však do 11.08.2022, pričom na podporu svojich námietok odkázal na rozsudok NS SR sp.zn. 10Sza/4/2012 a rozsudok Mestského súdu v Prahe, sp.zn. 7AA/50/2011 zo dňa 14.03.2011, v zmysle ktorých „Lehotu zaistenia je potrebné určiť presne a výstižne. Z formulácie zákona, že cudzinec môže byť zaistený „na čas nevyhnutne potrebný,“ je potrebné vyvodit', že dĺžka zaistenia musí byť tiež náležite odôvodnená existujúcimi skutočnosťami v konkrétnom prípade, ktoré odôvodňujú takýto čas nevyhnutne potrebný na zaistenie cudzinca. Žalovaný je povinný odôvodniť dĺžku doby zaistenia, najmä tiež pokiaľ využije maximálnu dobu zaistenia. Takéto pochybenie je podstatnou vadou, ovplyvňujúcou zákonnosť rozhodnutia ako celku, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia“ a v nadväznosti na uvedené konštatoval, že pokiaľ žalovaný nezdôvodnil dĺžku doby zaistenia, ide o podstatnú vadu, ovplyvňujúcu zákonnosť celého rozhodnutia. S poukazom na rozsudok NS SR sp.zn. 1Sza/4/2015 uviedol, že akékoľvek zaistenie cudzinca musí trvať čo najkratšiu dobu a to len dovtedy, pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou účinné úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu). Poznamenal, že správny orgán je povinný zdôvodniť, prečo je potrebná práve stanovená dĺžka zaistenia, správny orgán je totiž v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci

z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi.“ Žalobca namietol, že odôvodnenie dĺžky doby zaistenia v napadnutom rozhodnutí nemožno považovať za postačujúce, pretože žalovaný bol v zmysle uvedenej judikatúry povinný stanovenú dĺžku doby zaistenia odôvodniť najmä poukazom na jednotlivé úkony, ktoré bude potrebné za účelom výkonu administratívneho vyhostenia realizovať. V napadnutom rozhodnutí mala byť dĺžka doby zaistenia odôvodnená úkonmi viažucimi sa na prípad žalobcu, žalovaný však len uviedol, že dĺžku doby zaistenia nie je možné konkrétne a taxatívne určiť, keďže závisí od viacerých faktorov, ako je zabezpečenie a vybavenie všetkých náležitostí potrebných k fyzickej realizácii výkonu administratívneho vyhostenia. Strohé odôvodnenie spočívajúce len vo všeobecnom stanovení dĺžky doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný a na následnom mechanickom ohraničení, označil za nesprávne a nepostačujúce. Nielen počas trvania pozbavenia osobnej slobody, ale už od samotného počiatku, teda pri vydávaní rozhodnutia, musí na základe doposiaľ zistených informácií a vykonaných úkonov načrtnúť, na základe čoho sa domnieva, že bude možné účel zaistenia dosiahnuť. Povinnosťou žalovaného bolo skúmať možnosť naplnenia účelu zaistenia, teda či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky, zjavné už v momente rozhodovania o zaistení.

3. Vo vyjadrení k žalobe zo dňa 17.06.2022 žalovaný poukázal na rozhodnutie č.p. PPZ-HCP-BA11-8-029/2022-AV zo dňa 11.05.2022, ktorým bolo žalobcovi predĺžené zaistenie z dôvodu uloženého trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 rokov, uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 13.09.2013, sp. zn. IT/96/2010, potvrdeným uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 13.08.2015, sp. zn. 2To 56/2015 pre § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/, ods. 4 písm. b/ a § 138i Trestného zákona, na základe vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení žalovaného č. PPZ-HCP-BA11-58-14/2020-AV, ktoré bolo doručované, pretlmočené a oznámené žalobcovi dňa 30.05.2020 o 13.35 hod. Predmetné rozhodnutie žalobca odmietol podpísať a prevziať, o čom bol vykonaný zápis v prítomnosti tlmočníka priamo na rozhodnutí. Žalobca je páchatelom úmyselnej trestnej činnosti, za ktorú bol právoplatne odsúdený, bol mu uložený trest vyhostenia na 10 rokov s nariadením výkonu trestu s termínom ihneď po prepustení z ústavu na výkon trestu odňatia slobody a so zákazom vstupu. Predĺženie zaistenia bolo jediným možným spôsobom ako zákonne dosiahnuť výkon trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky a doba zaistenia do 11.08.2022 je nevyhnutná na vykonanie všetkých úkonov smerujúcich k vyhosteniu, najmä k zabezpečeniu vydania náhradného cestovného dokladu, bez ktorého nie je možné preukázať jeho totožnosť pri samotnom výkone trestu vyhostenia.

4. Žalobca k vyjadreniu žalovaného vyjadrenie nepodal.

5. Napadnutým rozhodnutím zo dňa 11.05.2022, č.p. PPZ-HCP-BA11-8-029/2020-AV, žalovaný na účel výkonu trestu vyhostenia predĺžil zaistenie žalobcu na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 11.08.2022. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 88 ods. 4, 5 zák. č. 404/2011 Z.z. a v skutkových dôvodoch uviedol, že dňa 11.02.2022 bol Ústavom na výkon väzby a Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov (ďalej aj „ÚVV a ÚVTOS“) vyrozumený o podmienkach prepustení žalobcu z výkonu trestu odňatia slobody po právoplatnom odsúdení rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn.: 2T/83/2012-657 z 18.04.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. ITo/59/2013 z 19.06.2013 a odsúdený na trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) na dobu 10 rokov. Z uvedeného dôvodu bol podľa ust. § 79 ods. 1 ZoPC predvedený pred správny orgán, dňa 11.02.2022 s ním bola spísaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania pred vydaním rozhodnutia o zaistení podľa ust. § 22 ods. 1 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, v ktorej okrem iného uviedol, že nemá zdravotné ťažkosti, neužíva žiadne lieky, nežiada lekárske ošetrenie, nevie si zabezpečiť ďalšie finančné prostriedky (disponoval sumou cca 60 eur) a ubytovanie by mu mohla poskytnúť družka C. B. na L. ul. XX v H. T..

6. Dňa 09.05.2022 doručil útvar policajného zaistenia pre cudzincov (ďalej aj „ÚPZC“) správnejmu orgánu informáciu, že koná vo veci prípravy podkladov k realizácii vyhostenia žalobcu. Po jeho zaistení a následnom umiestnení do ÚPZC, bola zaslaná žiadosť o lustráciu na NÚ Interpol Bratislava a vykonané úkony v systéme RCMS, slúžiaceho na zisťovanie totožnosti zaistených osôb uvádzajúcich, že sú štátnymi občanmi Pakistankej islamskej republiky. Z dôvodu nepotvrdennej totožnosti žalobcu zo strany Zastupiteľského úradu Pakistankej islamskej republiky so sídlom vo Viedni, brániacej možnosti vystaviť náhradný cestovný doklad, nebolo doposiaľ možné vykonať vyhostenie žalobcu z územia SR. Predmetná informácia dokladuje aj naplnenie účelu zaistenia, keďže realizáciu súdneho vyhostenia je možné vykonať až po zadovážení náhradného cestovného dokladu. So žalobcom bola dňa 11.05.2022

spísaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania pred vydaním rozhodnutia o zaistení (§ 22 ods. 1 zák.č. 71/1967 Zb.), v ktorej okrem iného uviedol, že sa volá A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť S., žiadne iné meno nemá, nemal a ani nikdy iné meno nepoužíval. Otázku, či je pod týmto menom vedený aj v Pakistane nevedel zodpovedať, nakoľko v Pakistane nemal nikdy vydaný cestovný pas ani žiaden iný doklad. Žalovaný vyslovil predpoklad účelového vyhýbania sa realizácii výkonu trestu vyhostenia u žalobcu, čím je daná dôvodnosť jeho zotrvania v ÚPZC a to aj pre nerešpektovanie medzinárodných právnych predpisov, zmlúv upravujúcich pohyb štátnych príslušníkov tretej krajiny ako aj trestného zákona. Žalobcu označil za nedôveryhodnú osobu aj pre nemožnosť potvrdenia jeho totožnosti zložkami policajných orgánov iných štátov.

7. Postup podľa ust. § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ ZoPC označil žalovaný za nereálny, nakoľko žalobca disponuje minimálnymi finančnými prostriedkami a žiadnym ubytovaním na území SR. Deklarovaná možnosť ubytovania zo strany družky vytvára aj za rešpektovania jeho rodinného a súkromného života, predpoklad na zmarenie výkonu uloženého trestu vyhostenia na dobu 10 rokov, ktorý nemožno zrušiť ani prípadne odložiť a navyiac žiaden právny predpis neuvádza právny nárok na zotrvanie v rodinnom a súkromnom živote len na území SR, resp. schengenského priestoru. Realizáciu výkonu trestu vyhostenia nariadil správny orgán súd, a preto ani nemá inú možnosť ako žalobcu zaistiť na účel overenia jeho totožnosti, prípravy podkladov pre vydanie náhradného cestovného dokladu a realizácie výkonu trestu vyhostenia, na základe ktorého nebude mať žalobca možnosť vrátiť sa na územie SR pred uplynutím doby určeného zákazu vstupu a viesť s priateľkou, občiankou SR, spoločný život na území Slovenskej republiky. V prípade ak by nepostupoval v súlade s výrokovou časťou rozhodnutia, žalobca by mal naďalej možnosť zdržiavať sa na neznámom mieste, páchať protispoločenskú činnosť a zabrániť výkonu opatrenia za účelom zabezpečenia dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov platných na území členských štátov schengenského priestoru. Správny orgán konštatoval, že sa detailne a individuálne zaoberal všetkými podpornými podkladmi a za účelom jednoznačného vyvedenia záveru a podloženia dôvodov na zaistenie, vykonal vlastné dokazovanie. Pred vydaním rozhodnutia bol žalobcovi predložený žurnalizovaný administratívny spis, tvoriaci podklady pre vydanie rozhodnutia a bol poučený o práve podľa ust. § 120 ods. 7 ZoPC vyjadriť sa k podkladom i k spôsobu zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, bola spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, v ktorej sa vyjadril, že všetko už uviedol v predchádzajúcich zápisniciach. Žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti a nepredložil nové dôkazy, pre ktoré by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Správny orgán poznamenal, že v konaní o zaistení postupuje aj v zmysle Odporúčania Komisie (EU) 2017/432 zo dňa 07.03.2017 týkajúceho sa zaistenia účinnejších návratov pri vykonávaní smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES. So zaisteným zaobchádza humánne a dôstojne, rešpektuje jeho základné práva v súlade s medzinárodným a vnútroštátnym právom a dodržiava zásady uznávané najmä Chartou základných práv Európskej únie. Ústavným základom pre obmedzenie osobnej slobody zaistením je Článok 17 ods. 2 prvá veta Ústavy SR, podľa ktorej nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V predmetnom konaní ide o zákon o pobyte cudzincov a konanie o zaistení, ktoré je zákonné, účelné a oprávnené vo vzťahu k osobe žalobcu.

8. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 SSP) preskúmal vec postupom podľa druhého dielu štvrtej hlavy SSP, v rozsahu a medziach dôvodov podanej žaloby a riadiac sa znením prvej vety ust. § 228 SSP, do siedmich pracovných dní nariadil vo veci pojednávanie. Nakoľko po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu náležitostí a dôvodov podanej žaloby (ust. § 226 SSP) dospel bez vypočutia žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorí sa z pojednávania ospravedlnili a súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti, k záveru, že správna žaloba, ktorú posudzoval neformálne a neviazane žalobnými bodmi (ust. § 206 ods. 3 SSP) nie je dôvodná, a podľa ust. § 229 SSP ju zamietol.

9. Podľa § 206 ods. 3, 4, 5, 6 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi. Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia. Správny súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy aj vtedy, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

10. Podľa § 221 ods. 1, 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený. Žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

11. Podľa § 225 ods. 1 SSP, správna žaloba podľa § 221 ods. 1 musí byť podaná v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia o zaistení, rozhodnutia o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia.
12. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.
13. Podľa § 85 ods. 1 písm. c/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení vydaného členským štátom (ďalej aj „vydávajúci štát“), ak štátny príslušník tretej krajiny porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt štátnych príslušníkov tretej krajiny.
14. Podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.
15. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.
16. Podľa ods. 3 cit. ustanovenia, podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.
17. Podľa ods. 4 cit. ustanovenia, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.
18. Podľa § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku.
19. Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.
20. Podľa § 90 ods. 2 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov zariadenie je povinné skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.
21. Podľa § 32 ods. 1 zák.č. 71/1967 Zb. Správny poriadok, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.
22. Podľa § 46 zák.č. 71/1967 Zb., rozhodnutie musí byť v súlade so zákonom a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.
23. Podľa § 47 ods. 3 zák.č. 71/1967 Zb., v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.
24. Ústavný súd SR vo svojom náleze č.k. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010 konštatuje, že „zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhost'ovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj nevyhnutnosť zaistenia. Administratívne zaistenie nemusí byť nevyhnuté tým spôsobom, ako je to pri väzbe v trestnom konaní, kde musia byť naplnené väzobné dôvody. Slovenská právna úprava požiadavku nevyhnutnosti neupravuje, preto tento prvok nie je potrebné skúmať. To však neznamená, že zaistenie môže byť svojvoľné. Jeho limitom je práve naplnenie účelu, a to reálnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. Priamo Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v texte článku 5 ods. 1 písm. f/ uvádza, že pozbaviť osobnú slobodu možno u osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení. Prebiehaním konania nemožno rozumieť len formálne začatie či priebeh takéhoto konania, ale aj reálnosť vyhostenia“. V náleze Ústavný súd SR poukázal na prípady rozhodované Nejvyšším správnym súdom ČR, napr. na rozsudok č.k. 1As 12/2006-61 a rozsudok č.k. 2As 80/2009-66 a aj na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské

práva napr. vo veci Samie Ali v. Suisse a Agnissan v. Denmark, v ktorých sa venoval vzťahu medzi zaistením a jeho účelom.

25. Podľa článku 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, ak existuje riziko úteku alebo ak žiadosť o legálny pobyt bola zamietnutá ako zjavne neodôvodnená alebo podvodná, alebo ak dotknutá osoba predstavuje riziko pre verejný poriadok, verejnú alebo národnú bezpečnosť, členské štáty môžu upustiť od poskytnutia lehoty na dobrovoľný odchod alebo môžu poskytnúť lehotu kratšiu ako sedem dní.

26. Podľa článku 5 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanového zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

27. Základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti, dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Zásada tzv. materiálnej pravdy má v konaní o zaistení svoje špecifiká, spočívajúce v pravidelnej nedostatočnosti dôkazov preukazujúcich dôveryhodnosť žiadateľových tvrdení. Je však na správnom orgáne, aby preukázal či vyvrátil pravdivosť žiadateľových tvrdení, a to buď úplne nevyvrátiteľne, zistením presných okolností viažucich sa na tvrdenia zaisteného alebo aspoň s takou mierou pravdepodobnosti, ktorá nevyvoláva zásadné pochybnosti o správnosti úsudku správneho orgánu.

28. Pretože skutkový stav medzi procesnými stranami nebol sporný a správny súd ani nezistil žiadne relevantné dôvody na jeho doplnenie, podľa ust. § 119 SSP vychádzal zo skutkového stavu zisteného žalovaným.

29. Z administratívneho spisu žalovaného správny súd zistil, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 13.09.2013, sp. zn. IT/96/2010, potvrdeným uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 13.08.2015, sp. zn. 2To 56/2015 pre porušenie ust. § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/, ods. 4 písm. b/ a ust. § 138i Trestného zákona, odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a trest vyhostenia v trvaní 10 rokov. Uznesením č.k. 2PP/11/2021-119 zo dňa 11.02.2022 bol žalobca podmienčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, vykonávaného v ÚVTOS Leopoldov, s určením skúšobnej doby v trvaní 30 mesiacov. Z nariadenia výkonu trestu zo dňa 09.10.2015 vyplýva pokyn: „trest vyhostenia sa má vykonať ihneď po prepustení z ÚVTOS.“ Z uvedeného dôvodu bol podľa ust. § 79 ods. 1 ZoPC predvedený pred správny orgán, dňa 11.02.2022 s ním bola spísaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania pred vydaním rozhodnutia o zaistení podľa ust. § 22 ods. 1 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, v ktorej uviedol, že si nevie zabezpečiť ďalšie finančné prostriedky (disponoval sumou cca 60 eur) a ubytovanie by mu mohla poskytnúť družka C. B. na L. ul. XX v H. T..

30. Správny súd riadiac sa kritériami aplikačnej praxe, z ktorej vyplýva, že akékoľvek zaistenie cudzinca musí trvať čo najkratšiu dobu, a to iba dovtedy, pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou účinné úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu) konštatuje, že žalobca bol zaistený na čas do 11.05.2022 a napadnutým rozhodnutím mu bolo zaistenie predĺžené do 11.08.2022. Inštitút zaistenia cudzinca je v zmysle čl. 8 ods. 2 Charty základných práv a slobôd zákonným titulom pre obmedzenie osobnej slobody jednotlivca, ktorá je ako základné ľudské právo zaručená čl. 8 ods. 1 Charty, pričom jeho presnú dobu nie je možné predbežne presne určiť, nakoľko závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré okrem iného patrí zdravotný stav, jeho spolupráca, ako aj komunikácia medzi štátnymi orgánmi Slovenskej republiky a ostatnými štátmi, ktorých sa nútený návrat cudzinca týka, tiež vybavenie všetkých potrebných náležitostí nevyhnutných na riadne dodržanie postupu upraveného medzinárodnými dohodami, ktorými sú dotknuté krajiny signatármi. Dobu zaistenia žalovaný pôvodne určil na 3 mesiace, dobu predĺženia zaistenia určil na ďalšie tri mesiace, t.j. spolu šesť mesiacov v súlade so znením prvej vety ust. § 88 ods. 4 písm. b/ ZoPC. Nejde o maximálnu dobu zaistenia (12 mesiacov), ide o dobu určenú presne, výstižne a dovtedy, kým sú s náležitou starostlivosťou účinné úkony smerujúce k vyhosteniu.

31. Žalovaný zaistenie precizoval profilom osoby žalobcu, odsúdenej na nepodmienečný výkon trestu odňatia slobody v trvaní 10 rokov, s uloženým trestom vyhostenia v trvaní 10 rokov a nariadeným výkonom ihneď po prepustení z ÚVTOS. Vzhľadom k tomu, že žalobca je osobou bez dokladu totožnosti, explicitne konštatoval nutnosť spracovania a zabezpečenia náhradného cestovného dokladu a stotožnenia osoby žalobcu prostredníctvom Zastupiteľského úradu Pakistsanskej islamskej republiky so sídlom vo Viedni, za účelom samotnej realizácie fyzického výkonu vyhostenia, s konzumáciou určitého času, potrebného na preloženie, vyhodnotenie a spracovanie všetkých zistených a zaslaných podkladov a až v prípade bezproblémového priebehu tejto administrácie, možnosť pristúpenia k zabezpečeniu samotného výkonu vyhostenia.

32. Každý z úkonov systemizovaných za účelom realizácie fyzického výkonu vyhostenia vyžaduje čas, ktorý najmä v prípadoch dožiadaní nie je možné urýchliť ani skrátiť, napr. naliehaním na autority dožiadanej krajiny. Správny súd zastáva názor, že zaistenie žalobcu nie je účelové ani nedôvodné a vyžadovanie doslovnej špecifikácie vykonania jednotlivých úkonov, vzhľadom k ich množstvu a nepredvídateľnosti, s ohľadom na celkový profil žalobcu, sa javí ako prílišný formalizmus a programovosť. V tomto prípade určená doba troch mesiacov predĺženia (spolu 6 mesiacov) je preukázateľne nevyhnutná a súčasne postačujúca na vyvíjanie činností smerujúcich k naplneniu výkonu trestu vyhostenia bez prekážok, na územie Pakistanu. Námietky žalobcu by boli opodstatnenými, keby správny orgán prekročil hranicu zákonom stanovenej šesťmesačnej lehoty. Správny súd konštatuje, že lehota zaistenia bola žalovaným určená vo výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia v súlade s ust. § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie do 11.08.2022, do doby zrealizovania výkonu trestu vyhostenia a žalovaný ju dostatočne a zrozumiteľne aj odôvodnil.

33. Členské štáty musia pri posudzovaní existencie rizika úteku vychádzať z objektívnych kritérií stanovených vo vnútroštátnych predpisoch a jedným z nich je aj absencia dokladov a spolupráce pri určovaní totožnosti, predchádzajúce správanie, nedostatok finančných prostriedkov, nemožnosť zabezpečenia ubytovania a pod. (bod 1.6 odporúčania Komisie, ktorým sa ustanovuje spoločná „príručka o návrate ktorú majú používať príslušné orgány členských štátov pri vykonávaní úloh spojených s návratom - C(2017) 6505 final). Súd síce v uvedených súvislostiach konštatuje, že z odpovedí žalobcu do zápisnice o vyjadrení účastníka č.p.: PPZ-HCP-BA11-8-008/2022-AV, spísanej dňa 11.02.2022, vyplýva, že na území SR by mu ubytovanie mohla poskytnúť družka C. B. na L. ul. XX v H., tiež však konštatuje, že smerodajným prvkom pri rozhodovaní o potrebe zaistenia a určení alternatívy, je existencia rizika úteku. Správanie žalobcu a skutočnosť jeho odsúdenia na nepodmienečný trest odňatia slobody i výkon trestu vyhostenia na 10 rokov, signifikuje riziko jeho úteku a aj podľa názoru správneho súdu, účel zaistenia trvá a jeho námietky vo vzťahu k dĺžke zaistenia považuje za účelové. Navyiac, ako žalovaný správne poznamenal, žiaden právny predpis nestanovuje právny nárok na zotrvanie v rodinnom a súkromnom živote len na území SR, resp. schengenského priestoru. Realizáciu výkonu trestu vyhostenia nariadil správny orgán súd, a preto ani nemá inú možnosť ako žalobcu zaistiť na účel overenia jeho totožnosti, prípravy podkladov pre vydanie náhradného cestovného dokladu a realizácie výkonu trestu vyhostenia, na základe ktorého nebude mať žalobca možnosť vrátiť sa na územie SR pred uplynutím doby určeného zákazu vstupu a viesť s priateľkou, občiankou SR, spoločný život na území Slovenskej republiky.

34. Zaistenie cudzinca predstavuje citeľný zásah do najvýznamnejších práv jednotlivca, a to do práva na slobodu pohybu a pobytu. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných najmä zákonom o pobyte cudzincov. Žalobca však svojimi námietskami nedokázal spochybníť zákonnosť rozhodnutia o predĺžení jeho zaistenia, prípadne zákonnosť konania, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo (pozri aj rozsudok NS SR 10SZa/16/2016).

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane poukázal na čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred jej zákonmi a podľa ktorého možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu stanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. Ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom, musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich, nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca.

36. Zo samotnej podstaty preskúmvacieho súdneho konania vyplýva, že administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v

čase rozhodovania správneho orgánu. Zásadne pritom platí, že skutkové dôvody, o ktoré sa opiera správne rozhodnutie, musia byť podložené obsahom administratívneho spisu. V preskúmvanej veci možno uzavrieť, že závery správneho orgánu plne korešpondujú s obsahom administratívneho spisu a súd konštatuje, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, je v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd ako aj Správnym poriadkom. Žalovaný pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav veci v súlade s ust. § 32 Správneho poriadku, odôvodnenie rozhodnutia je dostatočne zrozumiteľné, obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku, ako aj skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a je z neho zrejmé, akými úvahami bol žalovaný vedený pri hodnotení dôkazov a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a preto súd žalobu žalobcu ako neôdôvodnú podľa § 229 SSP zamietol.

37. O trovách konania žalobcu rozhodol v zmysle ust. § 167 SSP s poukazom na výsledok konania, keď žalobca úspech v konaní nemal ani čiastočný.

38. Žalobcu, pre jeho zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. m/ a ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb.), na ich úhradu nezaviazal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote sedem dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, a to na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (§ 443 ods. 2 písm. b/ SSP a § 444 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP). Rozsudok krajského súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia (§ 446 ods. 2 písm. d/ SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm. a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).